

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 391/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubošom Petrovským, Štúrova 20, Košice, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 434/2015 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 434/2015 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Okresnému súdu Prešov sa **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 434/2015 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Okresný súd Prešov **je p o v i n n ý** zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Prešov **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **576,12 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 434/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“) a súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov,

priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 7 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 391/2021 z 29. septembra 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu na ďalšie konanie.

3. Zo sťažovateľom predneseného skutkového stavu vyplýva, že namietané konanie sa začalo 2. novembra 2015, keď bola okresnému súdu doručená žaloba, ktorou sa žalobca proti sťažovateľovi domáhal zaplata sumy 1 000 eur a v uvedenej právnej veci rozhodol okresný súd vydaním platobného rozkazu zo 17. februára 2016, proti ktorému podal sťažovateľ 23. marca 2016 odpor. Žalobca podaním doručeným okresnému súdu 11. apríla 2016 rozšíril predmet žaloby o sumu 136 000 eur a okresný súd uznesením z 18. apríla 2016 túto zmenu petitu pôvodnej žaloby pripustil. Z tvrdení sťažovateľa ďalej vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol už na prvom pojednávaní, a to rozsudkom z 23. januára 2018, ktorým podanú žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu (doručený právnenému zástupcovi sťažovateľa 15. apríla 2019, pozn.) podal sťažovateľ 25. apríla 2019 odvolanie, a to čo sa týka výroku o trovách konania. Opravný prostriedok proti rozhodnutiu okresného súdu podal 14. mája 2019 aj žalobca, ktorý dodatočne odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu 30. mája 2019. V tejto súvislosti sťažovateľ akcentuje, že k odvolaniu žalobcu sa vyjadril ešte 30. mája 2019 a k odôvodneniu odvolania 17. júna 2019, avšak aj napriek tomu sa súdny spis v prejednávanej veci stále (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) nachádza na okresnom súde a Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) nebol predložený na rozhodnutie o odvolaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. S odkazom na rozhodovaciu prax ústavného súdu sťažovateľ poukazuje na účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a uvádza aj vlastné hodnotenie kritérií uplatňovaných ústavným súdom pri posudzovaní prietahov v konaní. Podľa sťažovateľa predmet napadnutého konania predstavuje pomerne jednoduchú vec, v namietanom konaní sa nevykonávalo žiadne rozsiahle dokazovanie, nevypočúvali sa ani žiadni svedkovia a konajúci súd mal preto posúdiť len obsah podanej žaloby, predložených listín a vyjadrení sporových strán. Absenciu náročnosti prejednávanej veci verifikuje podľa sťažovateľa aj skutočnosť, že okresný súd v namietanom konaní rozhodol už na prvom pojednávaní. K svojmu správaniu sťažovateľ uviedol, že žiadnym spôsobom nezapríčinil neúmernú dĺžku konania, a preto vyjadruje presvedčenie, že k neprimeranej dĺžke napadnutého konania prispel jedine okresný súd.

5. Reflektujúc chronológiu uskutočnených úkonov a v spojení s posúdením povahy napadnutého konania, sťažovateľ zdôrazňuje, že neexistuje žiadny dôvod na to, aby okresný súd v prejednávanej veci rozhodoval tri roky, viac ako trinásť mesiacov doručoval písomné vyhotovenie rozsudku a spisový materiál nebol ani po dobu dvoch rokov od podania opravných prostriedkov predložený na rozhodnutie krajskému súdu.

6. Napadnuté konanie tak nie je ani po viac ako piatich rokoch od jeho začiatku (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) skončené a absencia právoplatného rozhodnutia má podľa sťažovateľa

za následok nielen porušenie jeho namietaného práva, ale zároveň u neho vyvoláva stav neistoty, bezprávia a nespravodlivosti, čím sťažovateľ odôvodňuje aj výšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení v celom rozsahu odkázal na priložené stanovisko zákonného sudcu, v ktorom konajúci sudca vyjadruje kritickú optiku k tvrdeniam sťažovateľa, ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú a poukazuje na skutočnosť, že v priebehu namietaného konania sa musel vysporiadať nielen zo zjavnou účelovosťou skutkových tvrdení sťažovateľa, ale opakovane rozhodoval aj o procesných návrhoch uplatňovaných žalobcom (zmena žaloby, žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, pozn.), pričom k celkovej dĺžke konania prispel nielen neprimeraný počet pridelených vecí (zákonný sudca odkazuje na číslo spisovej značky súdneho spisu, pozn.), ale aj správanie právnych zástupcov účastníkov konania, ktorí si zásielky súdu preberali spravidla až na konci úložnej lehoty. Zákonnému sudcovi nie je zrejmé, akú právnu neistotu mal sťažovateľ pociťovať, ak v ústavnej sťažnosti zastáva presvedčenie o jednoduchosti prejednávanej veci a v napadnutom konaní bolo rozhodnuté rozsudkom okresného súdu, ktorý nenadobudol právoplatnosť len z dôvodu odvolania sporových strán konania. V tejto súvislosti sa zákoný sudca domnieva, že sťažovateľ v čase podania ústavnej sťažnosti disponoval informáciou o rozhodnutí okresného súdu vo veci nepriznania oslobodenia od platenia súdnych poplatkov, ktoré následne súdu prvej inštancie umožnilo, aby 4. augusta 2021 (správne má byť od 9. augusta 2021, pozn.) predložil súdny spis odvolaciemu súdu. Podľa zákonného sudcu sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuviedol ani žiadne konkrétne skutkové tvrdenia, ktorými by odôvodnil vznik a rozsah nemajetkovej ujmy a výšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Na podklade uvedeného a vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti nepodal predsedovi súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, zákoný sudca požiadal ústavný súd, aby ústavnú sťažnosť zamietol (správne má byť, aby ústavnej sťažnosti nebolo vyhovené – § 133 zákona o ústavnom súde *a contrario*, pozn.) a v prípade ak vysloví porušenie ústavy, aby sťažovateľovi nepriznal primerané finančné zadosťučinenie a ani náhradu trov konania pred ústavným súdom.

III.2. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ považuje svoju ústavnú sťažnosť naďalej za opodstatnenú, zopakoval charakteristiku napadnutého konania, ako aj časové intervaly spojené s nariadením súdneho pojednávania, doručením rozsudku okresného súdu sporovým stranám konania, ako aj s predložením súdneho spisu odvolaciemu súdu (body 3 a 5 tohto nálezu, pozn.) a akcentoval, že práve k týmto skutočnostiam sa okresný súd nevyjadril. Rovnako rozporuje tvrdenie zákonného sudcu o neodôvodnení požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia a s odkazom na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva namieta aj tvrdenie sudcu, aby pred iniciovaním konania podľa čl. 127 ústavy bola podaná sťažnosť predsedovi všeobecného súdu.

9. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania vrátane ich príloh a súdneho spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov je založená na tvrdení, že k porušeniu tohto práva došlo nečinnosťou okresného súdu v napadnutom konaní.

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04, I. ÚS 250/2020).

12. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 272/04, III. ÚS 130/2020, I. ÚS 250/2020) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie strany sporu a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci a jej význam pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07, I. ÚS 477/2020).

15. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd z tvrdení sťažovateľa, ako aj z obsahu predloženého súdneho spisu zistil, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o žalobcom uplatnenom nároku, ktorý sa proti sťažovateľovi domáha vrátenia peňažných prostriedkov, ktoré mu mal poskytnúť vo forme pôžičky. Napriek tomu, že z obsahu rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 434/2015-109 z 23. januára 2018 (ďalej aj „rozsudok“) vyplýva istá skutková náročnosť spočívajúca vo vzájomne protichodných tvrdeniach sporových strán

a čiastočnej dôkaznej núde, na strane druhej, právna povaha predmetu sporu, ako aj skutočnosť, že okresný súd rozhodol už na svojom prvom pojednávaní, dostatočne odôvodňujú záver, že prejednávacia právne vec sťažovateľa tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti okresného súdu. V konklúzii uvedeného ústavný súd súčasne pripomína, že ani istá miera skutkovej zložitosti nezbavuje okresný súd povinnosti svojím postupom zabezpečiť realizáciu práv účastníkov konania na prejednanie ich vecí v primeranej lehote (m. m. I. ÚS 688/2014).

16. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa. Ústavný súd z obsahu zapožičaného spisu okresného súdu nezistil skutočnosti, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľa v súvislosti s doterajšou dĺžkou namietaného konania. Práve naopak, z obsahu súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ na výzvy okresného súdu reagoval a opakovane (podaniami z 5. mája 2020 a 9. júla 2021, pozn.) súd prvej inštancie požiadal o predloženie súdneho spisu krajskému súdu.

17. Ústavný súd napokon hodnotil aj samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Z obsahu predloženého súdneho spisu vyplýva, že žalobca podal 2. novembra 2015 žalobu, ktorou sa proti sťažovateľovi domáhal zaplata sumy 1 000 eur a okresný súd o nej rozhodol vydaním platobného rozkazu č. k. 13 C 434/2015-13 zo 17. februára 2016, proti ktorému podal sťažovateľ 23. marca 2016 odpor. Následne okresný súd uznesením č. k. 13 C 434/2015-18 z 18. apríla 2016 (vydaným vyšším súdnym úradníkom, pozn.) pripustil návrh žalobcu na rozšírenie predmetu žaloby o sumu 136 000 eur, s čím sťažovateľ nesúhlasil a proti predmetnému uzneseniu podal 17. mája 2016 odvolanie, a preto o návrhu na rozšírenie žaloby rozhodoval zákonný sudca, ktorý uznesením okresného súdu č. k. 13 C 434/2015-33 z 30. júna 2016 zmenu žalobného návrhu pripustil. V ďalšom období súd prvej inštancie pristúpil k zabezpečeniu vyjadrení sporových strán namietaného konania, na 23. január 2018 nariadil prvý termín súdneho pojednávania a po uskutočnení dokazovania (výsluch sporových strán a oboznámenie sa s listinami, pozn.) v prejednávanej veci rozhodol priamo na pojednávaní a rozsudkom podanú žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podali sporové strany ešte v roku 2019 odvolania a súdny spis bol 9. augusta 2021 predložený na rozhodnutie krajskému súdu.

18. Bez potreby podrobných analýz jednotlivých úkonov uskutočnených okresným súdom v napadnutom konaní je pre ústavný súd podstatné, že v konaní okresného súdu sa po vyhlásení rozsudku vyskytlo viac ako jeden rok trvajúce obdobie absolútnej nečinnosti, keď k doručeniu súdneho rozhodnutia pristúpil okresný súd až 15. apríla 2019 (rozsudok bol sťažovateľovi doručený 15. apríla 2019 a žalobcovi 30. apríla 2019, pozn.). Absolútna nečinnosť okresného súdu je prítomná aj v jeho ďalšom konaní, keď o žiadosti žalobcu o oslobodenie od platenia súdneho poplatku za podanie odvolania (datovaná 20. júna 2019, pozn.) rozhodol až takmer dva roky po tom, ako mu žalobca 15. júla 2019 doručil príslušné podklady k svojej žiadosti, a to uznesením č. k. 13 C 434/2015-182 z 29. júna 2021, ktorým žalobcovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nepriznal.

19. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti nepodal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní a na sťažovateľom namietanú nečinnosť okresného súdu mala vplyv nadmerná zaťaženosť zákonného sudcu (bod 7 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd v prvom rade poukazuje na aktuálnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [rozsudky vo veciach Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike (č. 30189/07, ods. 52 – 55 a 63

– 99, 12. jún 2012) a Komanický proti Slovenskej republike (č. 6) (č. 40437/07, ods. 51 – 54 a 60 – 96, 12. jún 2012], v súlade s ktorou sťažnosť na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu nie je považovaná za účinný prostriedok nápravy sťažovateľom namietaného práva, pričom zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020, I. ÚS 363/2020). Prednesené tvrdenia okresného súdu preto nebolo možné akceptovať.

20. V nadväznosti na tvrdenie zákonného sudcu, že celkovú dĺžku namietaného konania ovplyvnili aj žalobcom opakovane prednášané procesné návrhy (bod 7 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd s odkazom na vlastnú judikatúru konštatuje, že uplatňovanie procesných práv nepochybne môže prispieť k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav ale neznáša oprávnená osoba a nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, II. ÚS 865/2014, II. ÚS 484/2016, II. ÚS 481/2017). Na podklade obsahu súdneho spisu je však nutné dôrazne rezultovať, že k namietanej dĺžke konania neprispeli sporové strany konania, ale okresný súd, ktorý svojím nesústredeným postupom a absolútnou nečinnosťou zapríčinil stav, že o uplatnenom nároku žalobcu na oslobodenie od platenia súdneho poplatku bolo rozhodnuté až takmer po dvoch rokoch od doručenia príslušných podkladov (bod 18 tohto nálezu, pozn.).

21. S prihliadnutím na už prednesené skutočnosti ústavný súd uzatvára, že v prípade sťažovateľa nepochybne došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

V.

Prikázanie okresnému súdu konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

22. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Keďže z obsahu súdneho spisu vyplýva, že spisový materiál bol 9. augusta 2021 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach a v právnej veci sťažovateľa tak v čase prijatia tohto nálezu ústavného súdu rozhoduje krajský súd, ústavný súd prikazuje okresnému súdu, aby v závislosti od spôsobu rozhodnutia krajského súdu vykonal všetky úkony smerujúce k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu.

23. Okrem vyslovenia porušenia svojho práva sťažovateľ v sťažnostnom návrhu požiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 000 eur, a to vzhľadom na neúmernú dobu trvania napadnutého konania a pocit pretrvávajúcej právnej neistoty (bod 6 tohto nálezu, pozn.).

24. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie

vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

25. Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26. S prihliadnutím na predmet napadnutého konania, konštatovanú nečinnosť okresného súdu, ako aj skutočnosť, že medzičasom bol súdny spis predložený odvolaciemu súdu (body 7 a 17 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 eur za primerané finančné zadost'učinenie (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia ústavnej sťažnosti nevyhoviel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 576,12 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

28. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Priznal náhradu za tri právne úkony, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti a vyjadrenie sťažovateľa k vyjadreniu okresného súdu. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2021 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 181,17 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2021, t. j. za tri úkony sumu 576,12 eur.

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia (bod 4 výroku tohto nálezu) je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu